

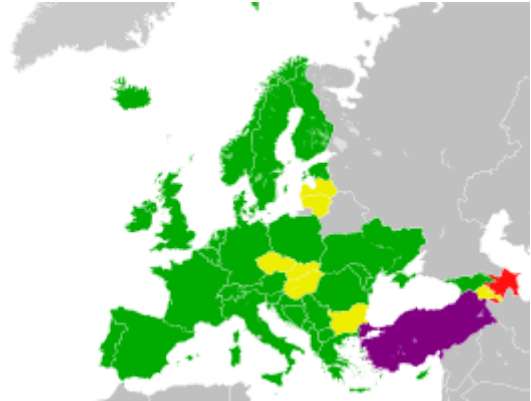
istanbulská úmluva

W [ru.wikipedia.org/wiki/Стамбульская конвенция](https://ru.wikipedia.org/wiki/Стамбульская_конвенция)

Istanbulská úmluva

Úmluva Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí

Podepsáno a ratifikováno
ale neratifikováno ^[Comm. 1] Podepsáno,
(součást Rady Evropy.) Vyjít Nepodepsáno
Nepodepsáno (není součástí Rady
Evropy)

datum podpisu 11. května 2011

Místo podpisu Istanbul

Vstup v platnost 1. srpna 2014

podepsaný 46 zemí + EU

Večírky Arménie , Bulharsko , Česká republika , Maďarsko , Lotyšsko , Lichtenštejnsko , Litva , Moldavsko , Slovensko , Ukrajina , Spojené království , EU , Turecko

Úložný prostor generální tajemník Rady Evropy.

Postavení CETS No. 210

Jazyky Angličtina, francouzština, němčina, italština, ruština

webová stránka www.coe.int

 Mediální soubory na Wikimedia Commons

Úmluva Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí (známá také jako **Istanbulská úmluva**) ^[1] je mezinárodní dohodou Rady Evropy proti násilí na

ženách a domácímu násilí . Otevřeno k podpisu od 11. května 2011. Podepsáno 46 zeměmi ^[Comm. návrh 2] a Evropská unie ; ratifikováno 39 zeměmi ^{[Comm. 2].[Comm. 3]} ; nabyl účinnosti dnem 1. srpna 2014 ^[2]

Turecko ^{[2].[3]} se stalo první zemí, která Úmluvu ratifikovala 14. března 2012 . Turecko se také stalo první zemí, která oznámila odstoupení od Úmluvy ^{[2].[4]} . Turecké orgány vysvětlují rozhodnutí nahrazením podstaty úmluvy ^{[5].[6]}.

- 1 Příběh
- 2 Klíčové body
- 3 Expertní skupina
- 4 Struktura
- 5 Podpis a ratifikace
- 7 Odstoupení od úmluvy
 - 7.1 krocan
- 8 Komentáře
- 9 Poznámky
- 10 Odkazy

Historie

- 2006-2008 - celoevropská kampaň pro boj proti násilí na ženách, včetně domácího násilí ^[8] Parlamentní shromáždění Rady Evropy rovněž přijalo řadu rezolucí a doporučení vyzývajících k přijetí právně závazných norem k prevenci, ochraně před nejzávažnější a nejrozšířenější formy genderově podmíněného násilí a jejich stíhání. Národní zprávy, studie a průzkumy odhalily rozsah problému a také značné rozdíly v legislativě. Jasně se tak ukázala potřeba harmonizovaných právních norem, které zajistí, že oběti budou mít stejnou úroveň ochrany ve všech evropských zemích.

- V prosinci 2008 ustavil Výbor ministrů skupinu odborníků pověřenou přípravou návrhu úmluvy. Více než dva roky tato skupina s názvem CAHVIO (Výbor pro prevenci a boj proti násilí na ženách a domácímu násilí) vypracovává návrh textu. V konečné fázi navrhly Spojené království , Itálie , Rusko a Svatý stolec několik dodatků k omezení požadavků podle úmluvy. Tyto dodatky byly kritizovány Amnesty International ^[9] . Konečný návrh úmluvy byl připraven v prosinci 2010.
- 7. dubna 2011 - Úmluvu přijal Výbor ministrů Rady Evropy.
- 11. května 2011 - Úmluva je otevřena k podpisu u příležitosti 121. zasedání Výboru ministrů v Istanbulu.
- 1. srpna 2014 - Úmluva vstoupila v platnost poté, co ji ratifikovalo 10 zemí, z nichž osm mělo být členy Rady Evropy.

Základy

V sekci **chybí odkazy na zdroje** (viz [doporučení pro vyhledávání](#)).
 Informace musí být ověřitelné , jinak mohou být smazány. Článek můžete upravit
přídáním odkazů na autoritativní zdroje ve formě poznámek pod čarou . (22.
 června 2022)

Istanbulská úmluva je prvním právně závazným nástrojem, který „vytváří komplexní právní rámec a přístup k boji proti násilí na ženách“ a jeho cílem je předcházet domácímu násilí, chránit oběti a stíhat pachatele.

Násilí na ženách charakterizuje jako porušování lidských práv a formu diskriminace (článek 3a) . Země by měly postupovat s náležitou péčí při předcházení násilí, ochraně obětí a hnání pachatelů k odpovědnosti (článek 5) .

Úmluva také obsahuje definici genderu : „společensky konstruované role, chování, jednání a atributy, které daná společnost považuje za vhodné pro ženy a muže“ (článek 3c) .

Kromě toho Úmluva stanoví řadu trestných činů, které lze kvalifikovat jako násilí na ženách. Státy, které úmluvu ratifikují, musí kriminalizovat několik trestných činů, včetně psychického týrání

(článek 33) , pronásledování (článek 34) , fyzického násilí (článek 35) , sexuálního násilí , včetně znásilnění (článek 36) , nucených sňatků (článek 37) , ženských pohlavních orgánů . mrzačení (článek 38) , nucený potrat a nucená sterilizace (článek 39) . Úmluva uvádí, že sexuální obtěžování (obtěžování) by mělo podléhat „trestnímu nebo jinému zákonnému trestu“ (článek 40) . Úmluva rovněž obsahuje článek o zločinech spáchaných ve jménu tzv. „cti“ (článek 42) .

Úmluva pověřuje nezávislý odborný orgán, Skupinu expertů pro boj proti násilí na ženách a domácímu násilí (GREVIO), aby sledoval provádění Úmluvy. Odborníci jsou voleni účastnickými státy. V současné době skupinu tvoří patnáct lidí ^[10] .

Struktura

Úmluva obsahuje 81 článků, které jsou rozděleny do 12 kapitol. Dokument je založen na čtyřech principech: prevence, ochrana a podpora obětí, stíhání pachatelů a komplexní politika. Každý princip stanoví řadu konkrétních opatření. Úmluva rovněž stanoví závazky týkající se sběru dat a podpory výzkumu (článek 11) .

Preambule zmiňuje Evropskou úmluvu o lidských právech , Evropskou sociální chartu a Úmluvu proti obchodování s lidmi , jakož i mezinárodní smlouvy o lidských právech přijaté Organizací spojených národů a Římský statut Mezinárodního trestního soudu .

Část I popisuje cíle a obecná ustanovení, II je věnována koordinaci a spolupráci, III je věnována prevenci násilí, část IV je ochrana a podpora obětí (přeživších sexuálního násilí, dětských svědků) se speciálními podpůrnými službami, sdělení od specialistů pracujících se ženami (lékaři, sociální pracovníci, psychologové). Oddíl V - popisuje hmotné právo (odškodnění, opatrovnictví), VI - Vyšetřování, stíhání, procesní právo a ochranná opatření, VII - Migrace a azylové domy, IX - Kontrolní systém k zajištění účinnosti implementace Úmluvy, X - Vztah k jiné mezinárodní nástroje, XI - Závěrečná ustanovení.

Státy, které úmluvu ratifikovaly, jsou jejími ustanoveními po jejím vstupu v platnost právně vázány.

Označení: R - varování, D - prohlášení, výpovědi, výjimky, A - pravomoci, T - územní upřesnění, C - korespondence, O - námitky; Čísla udávají pořadí ratifikace.

	Země	Podpisování	Ratifikace	Vstup v platnost	Podmínky
7	 <u>Rakousko</u>	5. 11. 2011	14. 11. 2013	8. 1. 2014	<u>Ó</u>
2	 <u>Albánie</u>	19. 12. 2011	04.02.2013	8. 1. 2014	
10	 <u>Andorra</u>	22.02.2013	22.04.2014	8. 1. 2014	<u>R</u> , <u>I</u>
21	 <u>Belgie</u>	09/11/2012	14.03.2016	7. 1. 2016	
	 <u>Bulharsko</u>	21.04.2016			
6	 <u>Bosna a Hercegovina</u>	08.03.2013	07.11.2013	8. 1. 2014	
	 <u>Velká Británie</u>	06.08.2012	21.07.2022		
	 <u>Arménie</u>	18.01.2018			<u>R</u>
jedenáct	 <u>Dánsko</u>	11. 10. 2013	23.04.2014	8. 1. 2014	<u>R</u>
26	 <u>Estonsko</u>	02.12.2014	26.10.2017	01.02.2018	<u>A</u>
23	 <u>Gruzie</u>	19.06.2014	19.05.2017	01.09.2017	<u>R</u>
	 <u>Řecko</u>	5. 11. 2011			
třicet	 <u>Island</u>	5. 11. 2011	26.04.2018	08.01.2018	
	 <u>Irsko</u>	05.11.2015			
5	 <u>Itálie</u>	27.09.2012	09/10/2013	8. 1. 2014	
9	 <u>Španělsko</u>	5. 11. 2011	4. 10. 2014	8. 1. 2014	<u>D</u> , <u>I</u>
27	 <u>Kypr</u>	16.06.2015	10. 11. 2017	3. 1. 2018	<u>R</u>
	 <u>Lotyšsko</u>	18.05.2016			<u>R</u> , <u>D</u>
	 <u>Litva</u>	06.07.2013			<u>R</u>
	 <u>Lichtenštejnsko</u>	10. 11. 2016			

	Země	Podpisování	Ratifikace	Vstup v platnost	Podmínky
	 <u>Lucembursko</u>	5. 11. 2011			
14	 <u>Malta</u>	21.05.2012	29.07.2014	11. 1. 2014	<u>R</u>
32	 <u>Moldavsko</u>	06.02.2017	14. 10. 2021		
15	 <u>Monako</u>	20.09.2012	07.10.2014	01.02.2015	<u>R</u>
25	 <u>Německo</u>	5. 11. 2011	12. 10. 2017	01.02.2018	<u>R</u>
19	 <u>Holandsko</u>	14. 11. 2012	18. 11. 2015	03.01.2016	<u>Q</u> , <u>I</u>
24	 <u>Norsko</u>	7. 7. 2011	07.05.2017	11. 1. 2017	<u>Q</u>
18	 <u>Polsko</u>	18. 12. 2012	27.04.2015	8. 1. 2015	<u>R</u> , <u>D</u>
3	 <u>Portugalsko</u>	5. 11. 2011	05.02.2013	8. 1. 2014	
22	 <u>Rumunsko</u>	27.06.2014	23.05.2016	01.09.2016	<u>R</u>
29	 <u>Severní Makedonie</u>	07/08/2011	23.03.2018	07/01/2018	<u>R</u>
20	 <u>San Marino</u>	30.04.2014	28.01.2016	05.01.2016	
8	 <u>Srbsko</u>	4. 4. 2012	21. 11. 2013	8. 1. 2014	<u>R</u>
	 <u>Slovensko</u>	5. 11. 2011			
16	 <u>Slovinsko</u>	08.09.2011	05.02.2015	6. 1. 2015	<u>R</u>
1	 <u>Turecko</u> (odstoupilo od úmluvy)	5. 11. 2011	14.03.2012	8. 1. 2014	
	 <u>Maďarsko</u>	14.03.2014			
	 <u>Ukrajina</u>	07.11.2011	20.06.2022	11/01/2022	
31	 <u>Chorvatsko</u>	22.01.2013	6. 12. 2018	01.10.2018	<u>R</u> , <u>D</u>
17	 <u>Finsko</u>	5. 11. 2011	17.04.2015	8. 1. 2015	<u>R</u> , <u>Q</u>
13	 <u>Francie</u>	5. 11. 2011	07/04/2014	11. 1. 2014	<u>R</u> , <u>A</u>
	 <u>čeština</u>	05.02.2016			<u>R</u>
4	 <u>Černá Hora</u>	5. 11. 2011	22.04.2013	8. 1. 2014	

	Země	Podpisování	Ratifikace	Vstup v platnost	Podmínky
28	 Švýcarsko	09/11/2013	14. 12. 2017	4. 1. 2018	<u>R</u> , <u>O</u>
12	 Švédsko	5. 11. 2011	7. 1. 2014	11. 1. 2014	<u>R</u> , <u>O</u>
	 Evropská unie	13.06.2017			

Politický boj kolem Istanbulske úmluvy

Úmluva je často kritizována za použití pojmu „gender“, který kritici považují za vágní ^[4] .

Istanbulskou úmluvu neratifikovalo šest členů EU: Bulharsko, Maďarsko, Česká republika, Lotyšsko, Litva a Slovensko. Polsko podniklo kroky k odstoupení od Úmluvy, přičemž své kroky motivovalo pokusy LGBT komunity vnutit své představy o genderu celé společnosti ^[4] .

Arménie

V Arménii dokument vyvolal střet názorů a sbírání podpisů proti jeho ratifikaci. Jedním z bodů kritiky je, že Úmluva otevírá cestu pro podporu „všech a různých ‚nestereotypických pohlaví““ [12] : vzdělávací instituce v Arménii budou muset dětem vysvětlit, že existuje „třetí pohlaví“. “ a že je to „naprosto normální“. Odpůrci dokumentu považují za nepřijatelné šířit takové myšlenky prostřednictvím vzdělávacích institucí a programů. Kromě toho se domnívají, že „pokud bude úmluva ratifikována, zmizí bariéry pro vytváření rodin stejného pohlaví a adopce dětí páry stejného pohlaví, nebo jich bude méně“ a muži, kteří se vnímají jako ženy, budou osvobozeni od vojenské služby, což sníží bojeschopnost arménské armády ^[13] .

Bulharsko

Úmluva byla těžce kritizována v Bulharsku. Zejména Nikolaj Michajlov, psychiatr, teolog a bývalý člen Lidového shromáždění, prohlásil, že „Istanbulská úmluva je kufr s dvojitým dnem“ a popsal termín „gender“ jako „chameleonské slovo“ [14].

Svatý synod Bulharské pravoslavné církve vyzval Národní shromáždění, aby neratifikovalo Istanbulskou úmluvu. Prohlásil, že „úmluva má i duchovní rozměry“, vštěpuje bulharskému lidu cizí hodnotový systém a „umožní, aby se společnost řídila podle nového modelu, který odpovídá zájmům její malé části“ [14].

Istanbulská úmluva nebyla v Bulharsku ratifikována kvůli odporu veřejnosti: proti ní se shromáždili „lidé různého věku, národnosti, náboženství, různé úrovně vzdělání a různých politických názorů“ [14].

Maďarsko

V květnu 2020 maďarský parlament odmítl ratifikovat Istanbulskou úmluvu. Poslanci ze strany FIDES a Křesťanskodemokratické lidové strany podpořili vládu, která se domnívala, že tento dokument podporuje „destruktivní genderové ideologie“ a „ilegální imigraci“. Členové FIDES se domnívali, že současná legislativa je docela schopná ženy chránit. Poslanci také upustili od povinnosti přijímat migranty a uprchlíky, kteří jsou pronásledováni kvůli své sexuální orientaci nebo pohlaví [15].

Lotyšsko

Diskuse o dokumentu vyvolala „nával emocí v lotyšské společnosti“ [16].

Litva

V Litvě se anglický pojem *gender* a jeho litevský překlad „sociální gender“ stal předmětem sporů: příslušná ustanovení Istanbulské úmluvy „vyvolávají napětí a diskuse založené na hodnotách“.

Litevské ministerstvo sociálního zabezpečení a práce požadovalo, aby

byla ratifikace Úmluvy odložena, dokud nebude v těchto otázkách dosaženo kompromisu. Litevská biskupská konference a další kritici tvrdí, že Istanbulská úmluva může od Litvy vyžadovat, aby změnila pojetí genderu a zavedla nepřijatelná ustanovení o homosexualitě [17]

Polsko

Strana Solidární Polsko, která je součástí vládnoucí koalice, podala 27. července 2020 na Ministerstvo rodiny, práce a sociálních věcí žádost o odstoupení republiky od Istanbulské úmluvy. Zbigniew Ziobro, vůdce Solidarity Poland, místopředseda polské vlády a ministr spravedlnosti se domnívá, že zákony platné v Polsku jsou dostačující pro boj proti domácímu násilí a Úmluva ratifikovaná Polskem v roce 2015 je ideologicky škodlivá [18].

„Úmluva o ochraně žen nám vyhovuje,“ řekl místopředseda vlády s tím, že však obsahuje nepřijatelnou skrytou část, „která se týká <...> ideologie, která zpochybňuje rodinu, manželství, náboženství.“ Zebro také zdůraznilo, že Istanbulská úmluva počítá s formováním konceptu *sociokulturního* genderu, nikoli biologického, a uvedlo, že s tím souvisí požadavek na změnu školního vzdělávání tak, aby děti považovaly biologické pohlaví za anachronismus. [18].

Zbigniew Ziobro také uvedl, že Istanbulská úmluva porušuje práva rodičů [19].

Pozici Zebry podporovalo mnoho politiků z vládnoucího tábora. Například náměstek ministra kultury Polska Jaroslav Sellin prohlásil: "Pod rouškou důstojného cíle, tedy boje proti násilí, tato úmluva pašuje důležitá ustanovení ideologie gender." Podobný postoj zaujal i náměstek ministra spravedlnosti Marcin Romanowski, který řekl: „Istanbulská úmluva je ideologický trojský kůň, což je neomarxistický manifest, který odporuje hlavním ustanovením naší právní kultury“ [18].

Tradiční hodnoty, právo rodiny rozhodovat o výchově dětí, vedoucí roli náboženství ve vzdělávání podporuje významná část polské společnosti, ale v zemi je i dost lidí, kteří zastávají jiné přístupy [18] .

Generální tajemnice Rady Evropy Maria Pejcinovic-Buric zároveň uvedla, že Polsko by nemělo od Istanbulské úmluvy odstoupit. Odmítnutí Istanbulské úmluvy by podle ní „bylo nešťastné a bylo by velkým krokem zpět v ochraně žen před násilím v Evropě“ [18] .

Odborníci se domnívají, že většina zákonů navrhovaných Istanbulskou úmluvou platí v Polsku i bez ní [18] .

Rusko

Rusko Istanbulskou úmluvu nepodepsalo. Navzdory tomu ruská společnost o tomto dokumentu diskutuje.

Andrej Kormuchin, vůdce a zakladatel hnutí Čtyřicátníků „považuje Istanbulskou úmluvu a návrh zákona o domácím násilí za nepřijatelné pro Rusko, a to i přes navenek dobré cíle . Obrazovka domácího násilí podle něj skrývá snahu zavést genderovou rovnost, která *se neomezuje pouze* na rovnost dvou pohlaví , mužů a žen, ale snaží se legalizovat „gender“ nebo „sociální sex“, který nutně nemusí shodují se s biologickým pohlavím, na základě sebevnímání: takových „je jich už až 58“ [20] .

Ukrajina

V srpnu 2020 Celoukrajinská rada církví a náboženských organizací , která zahrnuje zástupce Ukrajinské pravoslavné církve (Moskevský patriarchát) , apelovala na předsedu vlády Ukrajiny, aby odmítl ratifikovat Istanbulskou úmluvu kvůli konceptu „gender“ , což podle autorů dokumentu neznamena biologické pohlaví, ale sebeidentifikaci člověka. Věřící různých vyznání se obávají, že článek 14 Istanbulské úmluvy počítá se začleněním materiálu o nestereotypických genderových rolích do osnov na všech úrovních vzdělávání. Takový přístup může povzbudit ukrajinské školáky, aby

přemýšleli o změně pohlaví („gender“). Namísto ratifikace Istanbulské úmluvy autoři dokumentu navrhli „rozvinout národní legislativu Ukrajiny“^[21] .

Prezident Ukrajiny Volodymyr Zelenskyj zaregistroval 18. června 2022 v parlamentu návrh zákona o ratifikaci Istanbulské úmluvy a 20. června 2022 jeho ratifikaci podpořila Nejvyšší rada Ukrajiny^[22] . Volodymyr Zelenskyj podepsal 21. června 2022 návrh zákona o ratifikaci Istanbulské úmluvy^[23] .

Dne 21. června oznámili lidoví poslanci ze strany Batkivshchyna svůj záměr odvolat se proti ratifikaci Istanbulské úmluvy k Ústavnímu soudu^[24] .

Turecko

V noci z 19. na 20. března 2021 vydal turecký prezident Recep Tayyip Erdogan dekret o odstoupení Turecka od Istanbulské úmluvy^[25] . Turecké orgány vysvětlují rozhodnutí nahrazením podstaty Úmluvy^{[5].[6]} – jejím použitím za účelem normalizace homosexuality^{[26].[3].[5].[6].[27].[4].[28]} . Stejně prohlášení zdůrazňuje, že Turecko bude i nadále nekompromisně bojovat proti domácímu násilí a odstoupení od Istanbulské úmluvy nebude mít vliv na pokračující ochranu práv žen^{[4].[28]} . Odstoupení Turecka od Úmluvy bylo kritizováno Spojenými státy a Evropskou unií^[4] .

Komentáře

1. ↑ Skočit zpět:1-2 Včetně Turecka, které odstoupilo od úmluvy^[2] .
2. ↑ Úmluvu podepsaly, ale neratifikovaly Arménie, Bulharsko, Maďarsko, Lotyšsko, Litva, Slovensko a Česká republika^[2] .

Poznámky

↑ Zobrazit kompaktně

1. ↑ Skočit zpět:1-2 *Andrej Semjonov*. Turecko vysvětluje odstoupení od Istanbulské úmluvy ochraně právních žen

2. [↑Skočit zpět:123456](#) Tureckovysvětluje své odstoupení od Istanbulské úmluvyoochráněprávžen
3. [↑Skočit zpět:123](#) Maria Lisitsyna. Turecko vysvětlilo odstoupení odúmluvy na ochranu žen nahrazením její podstaty Archived copyof July 29, 2022onWaybackMachine
4. [↑Skočit zpět:123](#) Turecko vysvětlilo odstoupení od úmluvy na ochranu žen Archivováno29. července 2022 naWayback Machine//Lenta.ru, 22.3.2022.
5. [↑](#) O společnosti GREVIO – Skupina expertů na boj proti násilí na ženách a domácímu násilí Archivováno 3. září 2015 na Wayback Machine . Evropská rada.
6. [↑](#) Ukrajina ratifikovala Istanbulskou úmluvu . Rovnost pohlaví . Staženo: 1. listopadu 2022.
7. [↑](#) Ruben Gyulmisaryan. Arménská vřava kolem Istanbulské úmluvy: co Sharmazanova tolik mate Archivní kopie ze dne 29. února 2020 na Wayback Machine // Sputnik Armenia, 26.07.2019 (aktualizováno 27.07.2019).
8. [↑](#) Andrej Arešev. Arménie: bude ratifikována „Istanbulská úmluva“? Archivní kopie ze dne 31. července 2019 na Wayback Machine // Voice of Armenia, 07/31/2019.
9. [↑Skočit zpět:123](#) Yanina Alekseeva. Istanbulskáúmluva :duchovnírozměr
10. [↑](#) Jekatěrina Venkina . Maďarský parlament neratifikoval úmluvu o boji proti násilí na ženách Archivováno 29. dubna 2021 na Wayback Machine // Deutsche Welle , 05.05.2020.
11. [↑](#) Istanbulská úmluva: co je napsáno ve skandálním dokumentu Archival copy z 29. února 2020 na Wayback Machine // GRANI.LV, 05/11/2016.
12. [↑Skočit zpět:123456](#) Jak se Úmluva proti domácímu násilí stala jablkem sváru v Polsku Archivováno29. dubna 2021 naWayback Machine//TASS, 28. 7. 2020.
13. [↑](#) Istanbulská úmluva: Polsko opustí evropskou smlouvu o násilí na ženách Archivováno 14. května 2022 na Wayback Machine // BBC , 25. července 2020. (Angličtina)

14. ↑ [Andrey Kormukhin: návrh zákona „O domácím násilí“ je d'ábel v detailech Archivní kopie z 20. února 2022 na Wayback Machine // Pravda. Ru, 12.02.2019 \(aktualizováno 28.12.2019\)](#)
15. ↑ [Ukrajinské církve se postavily proti Istanbulské úmluvě kvůli „genderu“ Archivní kopie ze dne 29. dubna 2021 na Wayback Machine // RIA Novosti , 8. 7. 2020 \(aktualizováno: 15. 3. 2021\).](#)
16. ↑ [Turecko odstoupilo od Istanbulské úmluvy kvůli nahrazení její podstaty LGBT komunitou Archivováno 28. července 2022 na Wayback Machine // Kommersant , 22.3.2021](#)
17. ↑ [Turecké úřady uvedly, že úmluva na ochranu žen „byla použita k normalizaci homosexuality“ Archivováno 29. července 2022 na Wayback Machine // Rosbalt , 22.3.2021.](#)
18. ↑ [Skočit zpět:^{1 2} Prohlášení týkající se odstoupení Türkiye od Istanbulské úmluvy Archivováno 2. srpna 2022 na Wayback Machine // Ředitelství komunikací Türkiye, 22. 3. 2022.](#)

Odkazy

[Text Istanbulské úmluvy v ruštině na oficiálních stránkách Rady Evropy .](#)

Mezinárodní právo lidských práv